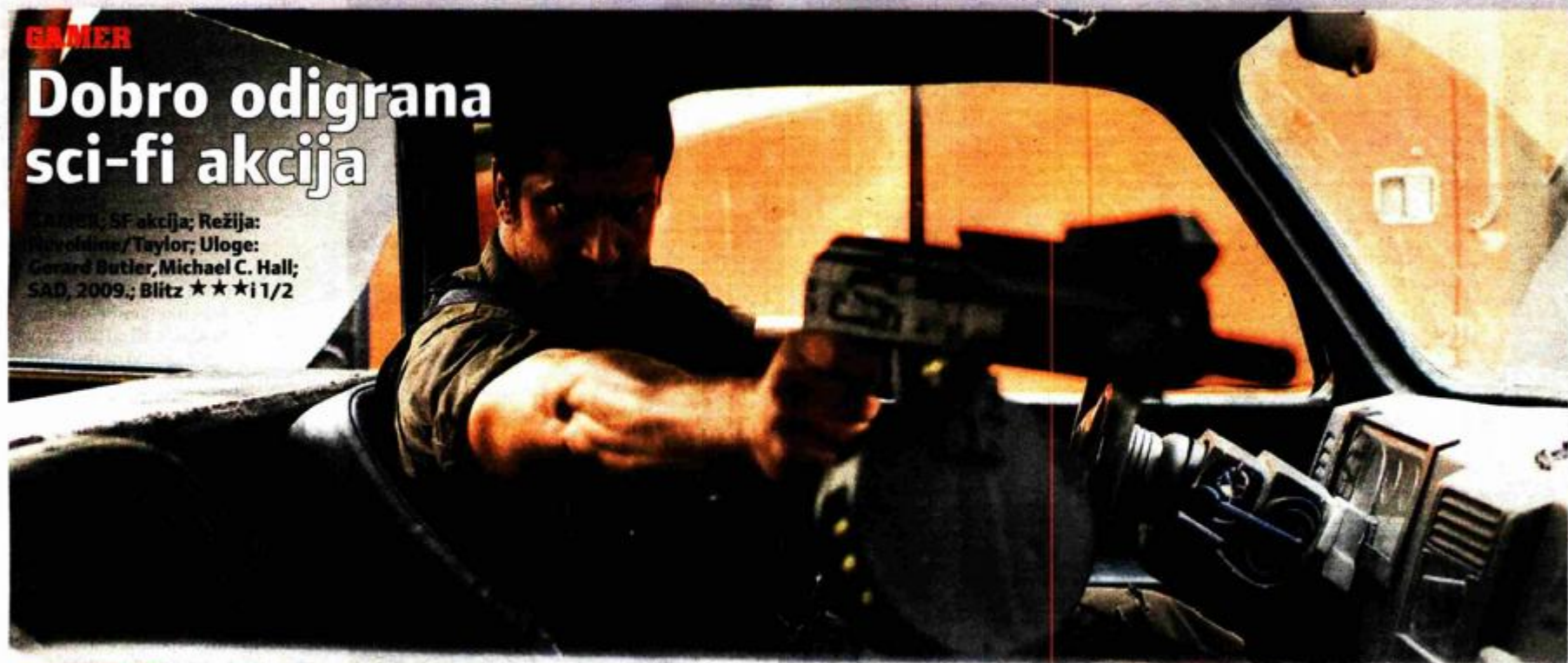

CINEMARK

PIŠE
MARKO NJEGIĆ

GAMER

Dobro odigrana sci-fi akcija

Žanr: SF akcija; Režija: Nevelldinea/Taylor; Uloge: Gerard Butler, Michael C. Hall; SAD, 2009.; Blitz ★★ ★ 1/2

Posebni dodaci na DVD-ovima znaju biti jako zanimljivi. I poučni. Gledajući "special features" prvoga "Ubrzanja" saznali smo da redateljski duo Nevelldinea/Taylor pati od poremećaja koncentracije, iako su nedvojbeno skoncentrirano (koliko već mogu) pogledali "The Running Man" sa Schwarzeneggerom. No, modernizacija

"Trkača" napravljena je umješno - zahvaljujući razvoju nanotehnologije, pojedinci će imati punu kontrolu nad ljudima od krvi i mesa, bilo da s njima igraju videoigrice ili (samo)zadovoljavaju najniže porive. Gerard Butler tumači nepravedno osuđena kažnjnika koji postaje natjecatelj u igri na život i smrt, brutalnoj po mjeri Nevelldinea/Taylor (u "Smrtonosnoj utrci" Jason Statham je glumio sličan lik pa valjda zato nije angažiran). Film je distopijski pogled na ne

tako daleku sutrašnjicu garniran ciniznim komentarom na ispraznost suvremenog (američkog) društva i kulture. U režiji Nevelldinea/Taylor film je prenatravan, dekoncentrirajući akcijski techno/rave party u kojemu se na prvi pogled ne zna tko pije ni tko plaća. Na drugi i treći se nekako naviknete na ono što vam se vrti pred očima i tada je savršeno jasno da Nevelldinea/Taylor piju, a publika plaća. Što piju? "Red-bull" na eks, vjerojatno pomiješan s vodom, možda pokojim

"estasyjem" i crtom "bijeloga". Ono, adrenalina radi. Ali, zato je "Gamer" snažna injekcija adrenalina direktno u srce, ravna onoj koja je u "Paklenom šundu" prodrmla Umu Thurman. Zašto publika plaća? Odgovor je jednostavan: platiš jedan, dobiješ dva. Gledatelj, naime, dobiva akcijski film i gamersku "first person" pucačinu snimljenu na vraški stiliziran način. Nevelldinea/Taylor dižu žanr na novu razinu uzbuđenosti. "Gamer" je dobro odigrana SF akcija.

DUHOVI CITE SOLEILA

Kino života

GHOSTS OF CITE SOLEIL; dokumentarac; Režija: Asger Leth, Miloš Lončarević; Uloge: 2Pac, Bily; Danska, 2006.; Restart label ★★ ★ 1/2

Rod dokumentarnog filma puno duguje Michaelu Mooreu. Legendarni kanadski redatelj uveo je dokumentarce na velika vrata multipleksa. No, neki doksovi pripadaju multipleksima koliko i "Transformersi 2" Michaela Baya "Kinoteci". Dakle, nimalo. Evo, "Duhovi Cite Soleila" Asgera Letha (sin veterana Jorgena) i Miloša Lončarevića osjećali bi se poput stranoga tijela u multipleksu, otprilike kao "Božji grad" Fernanda Meirellesa svojedobno u "Cinestaru". "Cidade de Deus" je spomenut namjerno jer "Ghosts of Cite Soleil" na njega uvelike podsjeća, iako brazilski slam izgleda kao Beverly Hills u usporedbi s haičanskim Cite Soleilom (Ujedinjeni narodi nisu ga tek tako nazvali "najopasnijim mjestom na svijetu"). Upravo nas u haičanski slam ubacuju Leth i Lončarević. Padamo naglavačke na tlo, ravno pred noge Himera ("duhova"; tako nazvani

jer su već mrtvi na neki način), članova opasnih bandi. U uvodnim kadrovima filma naratori nam predstavljaju Cite Soleil kao slam izvan ruba kaosa u kojem caruju gangsteri naoružani poput omanje vojske i iskorišteni za političke ciljeve (oružje im je dao predsjednik Aristide). Redatelji se mahom oslanjaju na 2Paca i njegova brata Bilyja i promatraju njihov odnos, kao i ljubavni trokut s francuskom humanitarkom Lele. 2Pac i Bily uspostavljaju intimnost s kamerom, otvaraju dušu (prvi želi postati reper). Jedan će od njih reći kako "riječi mogu grunuti snažnije od atomske bombe", ali se svejedno obojica vrte u začaranom krugu nasilja, siromaštva i očajja, čvrsto držeći oružje u ruci i plešući "valcer s Bashirom". Redatelji ih vjerojatno zato i ne romantiziraju, premda su obojica kinematografski karizmatični. Istina, "Duhovi Cite Soleila" dovoljno su intimni da budu ljudska priča, a ne "sociološki snimak", no Leth i Lončarević ne zaboravljaju da je ovo prije svega dokumentarac, sirov u stilu i sadržaju, sniman prilično objektivno, bez osuđivanja i moraliziranja. Pravo "kino života".

Pubertetska fantazija

BANDSLAM; glazbena komedija; Režija: Todd Graff; Uloge: Vanessa Hudgens, Gaelan Connell; SAD, 2009.; Blitz ★★ ★

Izvanrednu "putnu" kompilaciju, koju mu je u "Elizabethtownu" snimila Kirsten Dunst, Orlando Bloom je negdje usput posijao. Izgleda da je CD pronašao mladi redatelj Todd Graff i prebacio pjesme na iPhone. One su ga jamačno nadahnule za "Rokerice", film jednako šarenog, ali pogođenog soundtracka. Nadahnio ga je i Cameron Crowe općenito. Možda još i više iz rane, "Say Anything" faze, jer Gaelan Connell, protagonist "Rokerica", podsjeća na mladoga Johna Cusacka. A "Bandslam" je dopadljiva pubertetska fantazija koja, uz "croweovsku" enciklopedijsku audiofiliju i romantiku, posjeduje iskrenost radova preminulog Johna Hughesa. Priča je, naizgled, stoput viđena, "rockyjevka". Selidbom u drugi grad, usamljeni luzer, kojemu je škola "Guantanamo s pauzom za ručak", upoznat će svoju "Penny Lane" (Aly Mihalka), postati menadžer njezinoj

tinejdžerskoj grupi i početi je spremati za natjecanje bendova koje donosi ugovor za izdavanje albuma. Iako su na početku bili "smijurija" u pokušaju "skidanja" hit-pjesme Cheap Tricka "I Want You To Want Me", klinac će ih pretvoriti u ozbiljne takmace i napokon dobiti mail od Davida Bowieja. Materijal je, dakle, sintesajzerski, ali Graff uspijeva odsvirati fine klavirske dionice uz pomoć dobre glumačke ekipe (tu su i Lisa Kudrow kao zaštitnički nastrojena majka te Vanessa "High School Musical" Hudgens kao Sa5m; "5 se ne izgovara"). Najveća kvaka leži u tome što "Rokerice", iako idu ukorak s vremenom i YouTube/MySpace generacijom, zove u sjećanje nevin, iskren, mladenački senzibilitet teen-kinematografije osamdesetih. Graffovi su likovi kompleksni i on ih tretira kao ljudska bića, a pronašao je i svježi "back beat" za poznatu temu tinejdžerskog otuđenja. Mlađa publika trebala bi biti zadovoljna. Starija bi mogla upasti u "udobno tupilo".